

ΤΟ ΜΑΣΚΑΡΑΛΗΚΙ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ.

Ἡ ἱστορία εἶναι πολὺ πρόσφατος· μόλις δεκαπέντε ἡμερῶν· ἐννοεῖται, ὡς λύσις· διότι αἱ προπαρασκευαί εἶχον διαρκέσει κάμποσον χρόνον.

Ὁ ἥρωας τῆς ἱστορίας εἶναι εἰς κόμης, γυναικῆς πρώτης τάξεως.

Μολονότι ἐξηνταπεντάρης—καὶ ὁμῶς ἐπαίζεν ἀκόμη τὸν ἐρωτόληπτον.

Μερικὰ φθινόπωρα εἶναι θερμὰ ὡς ἀνοίξεις.

Ἐπιβοηθούσης δὲ καὶ τῆς τέχνης ὁ κόμης δὲν ἐφαίνετο τόσον γελοῖος εἰς τοὺς γεροντικούς του ἔρωτας.

Ἡ μακρά του πείρα καὶ ἡ στρατηγική του τὸν εἶχον διδάξει ὅτι καὶ εἰς τὸν ὠραῖον κόσμον ὁ κατήφορος εἶναι εὐκολώτερος τοῦ ἀνιφόρου.

Ὁ Μονκαρμέλ—ἃς τοῦ δώσωμεν αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον—δὲν ἐφίλοδόξει νὰ διολισθαίῃ εἰς τὰ ἀριστοκρατικά κομμωτήρια. Αἱ αὐτὸν τοῦ ἤρκει ἡ ἀριστοκρατία τῆς σαρκὸς καὶ αὐτὴν τὴν εὕρισκεν εἰς τὰς ἐργάτιδας, τὰς ἀνθοποιούς, τὰς μοδίστας καὶ τὰς ραπτρίας.

Ὅλο ἡγάπα νὰ καταβαίνει, ἐνῶ τὸ ποσὸν τῶν ἐπιτυχῶν του ὀλονὲν ἀνέβαινε.

Ἡ Κόμησσα, ἡ σύζυγός του, ἐν τῷ μεταξὺ τοῦτῳ ἐσχυρώπαζεν ἐγκαταλελειμμένη.

Καὶ παρεδόθη ὅλη εἰς τὴν θεοβλάβειαν.

Καθημερινῶς τὴν ἀπὸ τὴν εἰσερχομένην ἢ ἐξερχομένην τῆς Ἑκκλησίας. Ἀφεύκτως θὰ ἐδέετο ὑπὲρ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀπίστου.

Μυστήριον μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ καὶ αὐτῆς.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οὐδέποτε ὦρθε ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ὑποπτός τις γυναικοθήρας. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ οὐδεμίαν ἐξήνεγκέ ποτε μομφήν, οὐδὲν παράπονον.

Αὐταπάρνησις ἀνεξήγητος, τὴν ὁποίαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον κατεχρᾶτο ὁ ἀδιόρθωτος κόμης.

Εἶχε χορτάσει πλέον τὰς ἐργάτιδας καὶ ἤρχισε νὰ γλυκοκυτάζη...

Δὲν ἐντρέπεται, κύριε κόμη! Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ συζυγικοῦ ἀσύλου;

Τί πειράζει;

Εἶδεν ὅτι μία τῶν θαλαμηπόλων τῆς συζύγου του ἡ πλέον ἀφοσιωμένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἦτο μὲν πιπεράτη μελαγχροινὴ... Ἀνάστημα, μεσίτσα, ματάκια, ἦτο σωστός ἄγγελος αὐτῇ ἡ Ἀνθή.

Ἐμεσολάθει ὁμῶς εἰς ὅλα αὐτὰ ἐν ἁλλᾷ.

Μάλιστα, ἐν ἁλλᾷ τὸ ὁποῖον ἐσκότιζεν ὀλίγον τὸν κόμητα.

ἦτο πανδρευμένη ἡ Ἀνθή—μόλις πρὸ δεκαοκτῶ μηνῶν—μὲ τὸν θαλαμηπόλον τοῦ κόμητος.

Ἐνας πολὺ καλὸς νέος, καλοκαμωμένος, γιερός καὶ κομπιμεντόζος.

Οὐχ ἤττον, ὁ κόμης ἐτόλμησεν.

Αἱ ἀποπειραὶ του κατ' ἀρχὰς ἦσαν θεωρητικαί, ἔπειτα ὀλίγον ἀόριστοι, ἔγιναν κατόπιν μᾶλλον συγκεκριμέναι καὶ ἐπὶ τέλους...

Ἄς ποῦμε καὶ τὸ δίκιο τοῦ κόμητος. Καὶ πρῶτον δὲν εἶναι συνήθεια.

Ἐζήτησε λοιπὸν ν' ἀντισταθῇ.

ἤρχισε μάλιστα νὰ κατηχηται μόνος του:

—Γιὰ νὰ ἴδωμε... Δὲν μοὶ φαίνεται καὶ πολὺ σωστόν... Ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ἤτις κρύπτει τὴν νόμιμον σύζυγόν σου... μὲ μίαν θαλαμηπόλον τῆς ὁποίας

ἡ ἀδιακρισία δυνατόν... καὶ ἤτις ἔχει ἄνδρα τὸν... Ἄ! ὄχι, δὲν εἶναι δυνατόν.

Καὶ διανοοῦμενος αὐτὰ ὁ κόμης ἐχειρονόμει, ἐκίνει τὴν κεφαλὴν, κτυποῦσε τὸ πόδι του.

Ἄλλ' εἰς τὸν ἔρωτα—καθὼς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας—ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ ἀδύνατα ἐρεθίζουν.

Τί συνέβαινε λοιπόν;

Ὁ κόμης καὶ ἡ δουλίτσα συνηντῶντο τῶρα πολὺ συνεχῶς ἐν τοῖς διαδρόμοις.

Αὐτὴ μὲ τὸ μυδραλιοδόλον βλέμμα καὶ τὸ φροῦ-φροῦ-φροῦ τῶν φουστανιῶν της...

Τί νὰ σᾷ πῶ;... Ἡ σὰρξ εἶναι ἀσθενής.

Ὁ Μονκαρμέλ εἰς μίαν συνάντησιν ἐνηγκαλίσθη τὴν μέσσην τῆς Ἀνθῆς.

Ὁ πάγος ἔσπασε.

Ὑστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέραις...

Ἡ σκηνὴ ἐλάμβανε χώραν περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν εἰς τὸ Καπνιστήριον τοῦ κόμητος.

Περὶ τοιαύτην ὥραν οὐδέποτε ἐξύπνα ὁ κόμης.

Οὕτε ἡ κόμησσα.

Οἱ ἄνθρωποι τῶν ἐπομένως δὲν μπορούσαν νὰ ὑποπτεύουν τίποτα.

Ἡ Ἀνθὴ εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν συνέντευξιν μὲ μίαν ὄρεξιν ἡ ὁποία εὖρε θερμὴν ὑποδοχήν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ θερμότης ἦτο εἰς τὸ μὴ περαιτέρω τῆς ἐντάσεως, τρίζει μικρά τις θύρα.

Τὴν εἶχαν λησμονήσει νὰ τὴν κλείσουν ἐνῶ εἶχαν ἀμπαρώσει τῆς ἄλλαις.

Ὁ Γιάννης!!

Ὁ σύζυγος τῆς Ἀνθῆς, ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κόμητος.

Ἐλαβε θέσιν Ὀλυμπίου, ἐσταύρωσε τὰς χεῖράς του ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν ἐν μεγαλείῳ ἀταραξίας.

Ἀποῦ ἐρίψεν εἰς τοὺς ἐνόχους κεραυνοδόλον βλέμμα:

—Παρατηρῶ, εἶπεν, εἰς τὸν κύριον κόμητα ὅτι θὰ ἐδικαιοῦμην νὰ τσακίσω τὰ πλευρά του κυρίου κόμητος (ἰδὼ μικρὰ διακοπή)... ἐὰν δὲν εἶχα κάμει ἐγὼ τὴν ἀρχὴν μὲ τὴν κυρίαν κόμησσαν.

Pierre Véron.

ΝΕΟΝ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΣ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Η ΕΛΛΑΣ

ἤρχισε νὰ ἐργάζεται ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, παρὰ τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Σα

Διηρημένον εἰς δύο πτέρυγας εἰς ἃς φέρουσι δύο ἀντιμέτωποι κλίμακες, εἶναι εὐρύτατον, φωτεινόν, ἔχει ὑπὲρ τὰ τριάκοντα δωμάτια, τὰ πλεῖστα μεσημερινὰ, ὅλα λάμποντα ἀπὸ τὰ καινουργῆτων ἐπιπλα.

ΔΥΟ ΑΙΘΟΥΣΑΙ

ἡ μία ὡς κοινὴ τράπεζα (table d' Hôtes) καὶ ἄλλη ὡς Ἑστιάτοριον (à la carte) ὑπηρετοῦσι τὴν μεγάλην πελατείαν τοῦ Νέου Ξενοδοχείου.

Ἡ ὑπηρεσία εἶναι διοργανισμένη ἀριστα. Αἱ τιμαὶ τῶν δωματίων μέτριαι, καὶ ἡ μαγειρική καλλίστης ποιότητος.